

Nr 85.

Av herr **Meyerhöffer m. fl.**, om höjning av lönen för sjukgymnasterna vid garnisonssjukhuset i Boden.

Tidigare har funnits en sjukgymnast anställd vid garnisonssjukhuset i Boden. Den 1 juli 1935 tillkom i samband med reumatikerpaviljongens tagande i bruk ytterligare en tjänst, båda avlönade på garnisonssjukhusets stat enbart. Efter nämnda sjukavdelnings införlivande räknar garnisonssjukhuset 278 platser.

Avlöningsförmånerna för vardera av dessa sjukgymnaster uppgå till kr. 1,290: — (+ dyrtidstillägg) utan några som helst naturaförmåner.

Avlöningsförmånerna för sjukgymnasterna vid övriga lasarett i Norrbotten samt för närmast belägna centrallasarett framgå av nedanstående:

	Vårdplatser	Kontantlön	Naturaförmåner
Piteå 1.....	70	1,200	
Luleå 1.....	54	1,400	Fri kost och husrum (föreslagen).
Gällivare 1.....	82	1,200	Kost
Umeå 4.....	347	2,100 (3 ålderstillägg å 180 kr.)	Frukost

Sjukgymnasternas löner synas sålunda i stort sett låga. Anledningen härtill torde vara att dessa tjänster på många håll icke äro heldagstjänster och att gymnasterna därför utom tjänstetiden beräknas kunna hava inkomst av privatpraktik. Möjligheten att existera på de låga lönerna måste vara beroende av i vilken utsträckning sådan inkomst kan erhållas. Beträffande de båda tjänsterna i Boden ger nämligen en uträkning vid handen att lönebeloppen endast täcka utgifterna för kost (1.80 kr. per dag å G. S.) samt för odelat rum (kr. 40: — per månad).

Privatpraktiken i Boden inskränker sig i huvudsak till från garnisonens truppförband remitterade militära patienter. Då staden saknar industri, uteblir helt den för gymnasterna annorstädes väsentligaste inkomstkällan nämligen industriernas många olycksfall i arbete. Den ringa folkmängden i staden, de stora avstånden med för det fattiga klientelet oöverkomliga resekostnader samt frånvaron av orter med tätare bebyggelse i Bodens närhet medföra få tillfällen att erhålla privata behandlingspatienter. — Så länge sjukhuset ägde en gymnast uppgick dennas extrainkomster till c:a 500 kronor om året. Nu måste denna blygsamma summa uppdelas på två.

Att lönen för sjukgymnasterna i Boden måste höjas synes otvetydigt. Något skäl att avlöna dem sämre än avdelningssköterskorna förefinnes icke (nuvarande lön 1,050 kr. + fritt vivre + kallorts- och dyrtidstillägg). Bostad inom sjukhusets område är dock icke nödvändig ur sjukvårdssynpunkt.

Icke heller kan sådan bostad beredas dem utan särskild tillbyggnad. Riktigast torde då bliva att jämställa dessa befattningshavare med sina kolleger vid Västerbottens läns landstings lasarett i Umeå, med vilka de av flera skäl närmast böra jämföras. Sålunda äro dessa sjukvårdsinrättningar landets båda nordligaste läns resp. centrallasarett och till båda äro knutna pensionsstyrelsens specialavdelningar för reumatiskt sjuka. Det gymnastiska arbetet vid dessa avdelningar är nämligen mycket omfattande och spelar som bekant en synnerligen viktig roll vid behandlingen av de reumatiska sjukdomstillstånden. Genom förefintligheten av de nämnda avdelningarna ställas sålunda särskilt stora anspråk på gymnasternas kvalifikationer och utkräves av dem en jämförelsevis större arbetsbörda än vid andra sjukhus. Det torde därför med hänsyn till dessa tjänsters rekrytering med högt kompetenta gymnaster vara av stor vikt, att lönen icke sättes alltför låg, såsom förhållandet blivit i Boden.

Med stöd av det ovan anförda få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta, att lönen för sjukgymnasterna vid garnisonssjukhuset i Boden bestämmes till enhetskostnad av kr. 2,100: — samt

att tre ålderstillägg å vartdera 180 kronor skall utgå efter resp. 3, 6 och 9 års tjänst.

Stockholm den 16 januari 1936.

Alf Meyerhöffer.

O. W. Lövgren.

N. E. Nilsson.

Ernst Hage.